

רע"פ 4612/21 - עומר קרוט נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4612/21

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: עומר קרוט

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק עפ"ת 46870-10-19 מיום 19.5.2021 שניתן על ידי כב' השופט מרדכי כדורי

בשם המבקש: עו"ד אכרם אבו לבדה

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט מ' כדורי) מיום 19.5.2021 בעפ"ת 46870-10-19, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט נ' נחשון) בפ"ל 8393-08-17.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע על פי הודאתו בכתב האישום, בעבירות של נהיגה ללא רישיון ונהיגה בזמן פסילה לפי סעיפים 10(א) ו-67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], בהתאמה. על פי עובדות כתב האישום, נתפס המבקש נוהג ברכב מבלי שקיבל מעולם רישיון נהיגה. זאת ועוד, מספר חודשים בטרם אירוע זה, נפסל המבקש מלקבל רישיון למשך 6 חודשים, במסגרת תיק אחר.

2. הודאת המבקש בכתב האישום נמסרה בפני כב' סגן הנשיא י' צימרמן ביום 9.5.2018. מיד בסמוך לכך

עמוד 1

הורשע המבקש. כן הופנה המבקש לקבלת תסקיר.

3. בעניינו של המבקש הוגשו שורת תסקירים מטעם שירות המבחן. מן התסקירים עולה כי המבקש סובל משיתוק מוחין, המקשה על תפקודו בתחומים שונים של חייו. כן צוין כי ריצה בעבר מאסר בפועל בגין ביצוע עבירות מעשה מגונה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. הודגש כי המבקש נדון בעבר לעונשי פסילה ומאסר על תנאי במסגרת תיק תעבורה. עם זאת, המבקש שולב בהליך שיקומי. שירות המבחן המליץ בעקביות על הטלת צו מבחן וכן על הארכת המאסר על תנאי והטלת התחייבות כספית.

4. ביני לביני, הועבר התיק לטיפולו של כב' השופט נחשון. בקשת הסנגור להחזרת התיק לטיפולו של השופט בפניו ניתנה ההודאה, נדחתה ביום 10.3.2019.

5. ביום 17.7.2019 הפנה בית המשפט את המבקש לקבלת עמדת הממונה על עבודות השירות, תוך שהבהיר כי אין בכך כדי להביע עמדה בעניין העונש שיוטל בסופו של דבר. ביום 19.8.2019 הגיש הממונה חוות דעת, לפיה המבקש אינו כשיר לבצע עבודות שירות בשל מצבו הבריאותי.

6. בגזר הדין, קבע בית משפט השלום את מתחם העונש על 6 ועד 24 חודשי מאסר בפועל. בתחשב מחד גיסא בעברו הפלילי של המבקש והמאסרים המותנים בעניינו, ומאידך גיסא בהליך השיקומי בו מצוי המבקש, גזר את דינו בסטייה ממתחם הענישה שנקבע, ל-4 חודשי מאסר בפועל. בית משפט השלום הפעיל מאסר על תנאי בן 4 חודשים, וקבע כי המאסרים ירצו בחופף. כן פסל בית המשפט את המבקש מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים, השית עליו מאסרים מותנים ופסילה מותנית והורה על הפעלת התחייבות בסך 2,500 ש"ח מתיק קודם.

7. על גזר דין זה ערער המבקש לבית המשפט המחוזי, והערעור נדחה. זאת, לאחר שלפני בית המשפט הונחו תסקירים משלימים, בהם שב שירות המבחן על המלצתו להטיל על המבקש צו מבחן. בית משפט קמא דחה את טענת המבקש לפיה החלפת המותב הייתה מנוגדת לדין, שכן התרחשה רק בשלב הטיעונים לעונש. זאת, בשים לב לכך שהמבקש הורשע על פי הודאתו, מבלי שהוצגו ראיות לעניין האשמה. כן נדחתה טענת המבקש כי הפנייתו לממונה על עבודות השירות נעשתה אך כדי להכשיר את עונש המאסר בפועל שנגזר עליו.

8. המבקש אינו משלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי. מכאן בקשת רשות הערעור שלפני, ובקשת עיכוב הביצוע שהוגשה יחד עמה.

נימוקי הבקשה

9. לשיטת המבקש יש ליתן לו רשות ערעור, משעניינו מעורר שאלות משפטיות בעלות השלכות רחב. ראשית, טוען המבקש כי בית משפט קמא שגה בפרשנותו את סעיף 233 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ), שכן זה קובע כי כב' השופט נחשון לא היה רשאי לדון בתיק, משהמבקש כבר הורשע בידי שופט אחר. כן טוען המבקש, כי מפסק הדין עולה שאלה עקרונית, אשר עניינה אפשרותם של נאשמים הסובלים

ממוגבלויות קשות לבצע עבודות שירות. נטען, כי בעת בדיקת התאמתו של המבקש לביצוע עבודות שירות, לא היו בידי הממונה כלים להערכת התאמת בעלי מוגבלויות, ולא היו מסגרות מתאימות לצורכיהם. הדבר גורם, לשיטת המבקש, לכך שבפועל עונשים שיכולים היו להיות מרוצים על דרך של עבודות שירות, מומרים למאסר בפועל באופן אוטומטי בכל הנוגע לבעלי מוגבלויות.

דין והכרעה

10. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

11. הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן רק במקרים המעוררים סוגיה עקרונית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, או כאשר קיים חשש ממשי לעיוות דין או לאי צדק מהותי (רע"פ 3216/21 אל רחמן נ' מדינת ישראל (12.5.2021)). זאת ועוד, הלכה היא כי אין ליתן רשות ערעור בעניין העונש, אלא אם מתקיימת בעונש שהוטל סטייה ניכרת ממדיניות הענישה המקובלת והראויה (רע"פ 2312/20 מלקו נ' מדינת ישראל (7.4.2020)).

12. המבקש אינו טוען במפורש כי עונשו סוטה ממדיניות הענישה המקובלת והראויה, וממילא אין טענה כזו יכולה לעמוד (ראו והשוו, למשל: רע"פ 2925/21 נסראללה נ' מדינת ישראל (9.5.2021)). בכך די כדי לדחות את הבקשה.

13. למעלה מן הצורך יוער, כי לא מצאתי שבטענות המבקש ישנו מימדהמצדיק להיעתר לבקשה. בית משפט קמא דן בטענתו כי המותב אשר גזר דינו היה פסול מלדון בתיק, ומצא כי אין בה ממש. זאת, בפרט בשים לב לכך שהמבקש הורשע על פי הודאתו, ומעולם לא הוצגו ראיות לעניין האשמה. אף טענות המבקש בעניין שליחתו לקבלת עמדת הממונה על שירות המבחן נשמעו בבית משפט קמא ונדחו לגופן, ובוודאי שאין בהן כדי להצדיק מתן רשות ערעור.

14. סוף דבר, הבקשה נדחית. ממילא נדחית עמה גם בקשת עיכוב הביצוע.

ניתנה היום, כ"א בתמוז התשפ"א (1.7.2021).

ש ו פ ט